Bludný kořen

Hradba pískovcových skal se před námi tyčila jak středověký hrad. Stáli jsme na začátku úzkého kaňonu plného padlých kmenů a slizkého mechu. Jack přestal zírat do staré mapy a soustředil se již pouze na displey GPSky. Pokýval souhlasně hlavou a s temným uspokojením ji roztřískal na malé kousky o nejbližší kámen. Chvíli jsme jen tak na sebe hleděli, potom jsem si vyhrnul rukáv košile a zaťal zuby?

Camrátka letošního Trapsavce byly "made in Stráša"
foto: Archív Trapsavce ©

Čekal jsem, že to bude bolet víc. Zakrvácený čip z mého předloktí spadl kamsi do mechu a Jack ke mně natáhl svoji pravačku. To už bylo horší. Rejpat se kamarádovi nožem v ruce a hledat toho malýho bonzáckýho zmetka bylo teda pěkně hnusný. V momentě, kdy už se mi začalo navalovat, jsem na něho špičkou nože narazil. Během okamžiku byl venku a následoval svého kolegu. Jack si utřel orosené čelo, krev z prokousnutého rtu a podíval se na hodinky.
"Moc času teda nemáme."
Nahodili jsme bágly na záda a vběhli do příšeří kaňonu.
Za chvilku ty čipový šmejdi zjistí, že jejich zdroj energie - naše krev - je kdoví kde a spustí poplach. A někde naskáče pár chlápků do vrtulníku a poletí nám zachránit život. A budou se hodně divit a až je to divení přejde, tak zavolají jinejm chlápkům a ti rovněž naskáčí do vrtulníku, jen nám pro změnu ty naše životy půjdou sebrat.
Svévolné deregistrování je totiž hrdelní zločin.
Kaňon ústil do malé oválné roklinky se spoustou skalních štěrbin po obvodě.
"Ještě pět minut," pronesl Jack při pohledu na hodinky. V dáli se ozval charakteristický zvuk letícího vrtulníku. Mlčky jsme se na sebe podívali.
Jestli to byly všechno jen vymyšlený kecy několika senilních dědů, tak za chvilku budeme mít tu čest zjistit, jestli Slídiči jsou opravdu geneticky upravení zdrogovaní magoři, plní implantátů, schopní vyčmuchat cokoliv a hlavně kdekoliv.
"Dvě minuty".

Všechno to začalo před rokem, když Jack přinesl starou, ručně psanou knihu, kterou našel při demolici Staré čtvrti. Na hřbetu měla nápis Kronika a první zápis byl z roku 2007. Z té úžasné doby před povinnou registrací. Doby, ve které si lidé mohli dělat, co chtěli, nevládl jim Kartel, ale nejlepší a nejchytřejší z nich, zvolení v jakýchsi svobodných volbách!
A mezi nimi byli i ti, kteří napsali Kroniku a v ní popsali svůj život v lesích. V lesních kempech, na kterých se scházeli u ohňů. Hltali jsme s Jackem její stránky kdykoliv to šlo. Celých dvacet

let jejich života, až do roku Registrace. Po tomto datu následovaly jen bílé stránky.
Doufali jsme, že někteří z nich by mohli žít a začali po nich pátrat.
Ale vůbec nikoho jsme nenašli. Jako by se po nich zem slehla.
Jacka potom na půl roku nečekaně zavřeli do lágru za nedovolený pokus o rozdělání ohně v zadním traktu Ghetta. Navíc mu snížili životní bonitu o deset bodů a to znamenalo přeřazení do spodního traktu. Dalo nám dost práce se znovu najít, ale povedlo se, a před měsícem mi v průchodové zóně vítězně předal kus poničeného papíru.
Když jsem se do něho začetl, bylo mi hned jasné, že jde o poklad. A nebylo to jenom tím, že rukopis byl stejný jako v Kronice.
Na papíru byl totiž návod k cestě do jakéhosi Nového světa, přes zařízení nazvané Bludný kořen. Dlouho jsme nechápali, o co jde. Nakonec jsme to riskli a po zadání několika klíčových slov z textu do vyhledávače nám Helpgoogle vyplivl hromadu textů a odkazů na jakési paralelní vesmíry, posuny v prostoru a celou kupu starých pohádek a pověstí.
Po několika večerech usilovného čtení nám s Jackem začínalo být jasné, proč jsme nenašli autory kroniky ani po nabourání do Registru.
A taky nám bylo jasné, že tuhle příležitost si prostě nenecháme ujít.
Nový svět.
To znělo až příliš lákavě.
Svět bez čipů, Kartelu, bonitních kast a života v Ghettu.

Chvilku běháme v roklince sem a tam.
"Tak a už o nás vědí. Kde to jen může bejt?!" Jack se zadýchaně opřel o skalní masív a já shodil batoh z bolavých zad. Právě v tomhle okamžiku dostávají Slídiči od zástupce Kartelu další úkol?
Nakonec jsem to byl já, kdo si všiml zbytku provazu uvázaného kolem kmene borovice rostoucí asi 3 metry vysoko ve skalní stěně.
Vydrápat se vzhůru bylo dílem okamžiku a pohled, který nás tam uvítal, byl prostě úžasný.
Obyčejný malý vlez do jeskyně.
Tak obyčejný?
Jen kdyby se o něm nepsalo na jednom starém poničeném papíru?
Vytahujeme baterky a lezeme po čtyřech dovnitř, bágly táhneme za sebou. Po pár metrech se strop zvýšil, akorát tak na pohodlnou chůzi, bez hrozby krvácejícího čela.
Jdeme dál.
"To je von," vydechl Jack.
Chvilku nevěřícně zíráme na kus prastarého dřeva, volně pohozeného na konci jeskyně. Všude kolem něho byly po stěnách uhlem nakresleny prastaré symboly lesních moudrostí a postavy. Největší z nich měla varovně vztyčenou ruku. Nedůvěřivě obcházím legendami opředený kořen a netajím své rozčarování. I Jack je plný pochybností a potom pomalu a opatrně, připravený kdykoliv cuknout, přejíždí nad ním rukou. Nic.
"Jestli to byly všechno jenom kecy, tak jsme v pěknejch sračkách, brácho," pokejval zamyšleně hlavou a mě zatrnulo při pomyšlení na Slídiče, kteří jsou nám již jistě v patách.
Jack povstal, zhluboka se nadechl a podíval se mi do očí: "tak nám drž palce" a po krátkém zaváhání skočil přes kořen.
Úžasem jsem si sedl do písku. Nad kořenem se rozlévala žlutavá záře a v ní pomalu mizel

temný obrys Jackovy postavy.
Vzápětí na to mě zaplavila vlna nadšené euforie. Tak je to pravda! Brána do světa, kde můžeš ještě zůstat svobodným člověkem, kterého nikdo nešpízuje dvacet čtyři hodin denně. Do světa, ve kterém se můžeš pohybovat, kam se ti zlíbí a žít tam, kde chceš - opravdu existuje. Šeptem a v náznacích sdělované tajemství je pravdivé.
Vstal jsem, zavřel oči a se staženým hrdlem a bušícím srdcem Jacka následoval.
Nic zvláštního jsem necítil. Ani teplo, zimu, vítr, žádný hluk, světlo? nic. Opatrně jsem otevřel oči.
Tma. Všude dokola je tma. Rozsvěcím baterku a s údivem zírám na volně ležící bludný kořen a symboly lesní moudrosti na zdech.
Sakra! Tady něco nehraje. Klesám na všechny čtyři a hrabu se z jeskyně ven. Prudké světlo mě uhodilo do očí. Zakopávám o sedícího Jacka. Dívá se na mě uslzenýma očima.
"Je to v hajzlu, brácho. Nefunguje to."
Pomalu a zmateně se rozhlížím po roklince a po kaňonu, kterým jsme před chvilkou přišli. Někde na jeho druhém konci do něho právě vchází Slídiči, natěšení na brzké setkání s námi. Nebráním se a brečím taky. Zklamáním, vztekem i obavou z konce?
Ani jsem si nevšiml, kdy Jack rozdělal pod jedním z převisů oheň. Pohodlně se uvelebil a od pláče zarudlýma očima se podíval směrem ke mně. "Myslím si, že máme předplaceno na víc, než jen mínus deset bonitních bodů, tak je to asi jedno, ne?"
Pomalu se zvedám a usedám do písku vedle něho. Oheň popráskává a jeho teplo mi vrací opět sílu. Sílu, se kterou přichází i nečekaná odvaha a jakési smíření a klidné očekávání věcí příštích. Ležím a pomalu se nechávám unášet myšlenkami, jaké by to bylo, kdyby bylo.
Pomalu se stmívá, už by tu měli být. Chvilku si lámu hlavu nad nějakými vhodnými slovy na rozloučenou, jak jsem to kdysi viděl v jednom válečném filmu, ale nic lepšího, než to, co právě v sobě cítím, mě nenapadá, tak si jen dělám pohodlí a přikládám do ohně.
Venku je tma. Převis je rudě osvícen a část záře dopadá i na kmeny nejbližších stromů. Skoro jako kdyby tančily.
Jack vhodil do ohně poslední klacek, zvedl se a vyšel před převis. Čekání na Slídiče se začínalo stávat neúnosným a opět jsem cítil, jak mě společně s uhasínajícím ohněm opouští jím darovaná síla.
Jacka jsem ve tmě spíš tušil, než viděl, ale jeho výkřik mě postavil na nohy taky. Naděje v zázraky přeci odchází až poslední? Tak sbohem.
Vyšel jsem ven a postavil se vedle něho a snažil se najít hladké obrysy skafandrových postav Slídičů, než jsem si všimnul, že Jack nekouká směrem do temného lesa, ale přímo vzhůru.
S obavami jsem jeho pohled následoval a úžasem se mi zatajil dech. Nebe nad námi bylo plné hvězd, obrovský stříbrný pruh, který naši otcové nazývali Mléčnou dráhou, se klenul nad námi jak vítězná brána zvoucí k dalšímu putování?
Žádná zrcadla, sluneční elektrárny, orbitální výtahy i přestupní stanice. Nic nerušilo pohled, který jsme znali pouze ze starých fotografií a datových nosičů.
Nic. Vše bylo pryč a my jsme tady.
Na prahu Nového světa.
Nevím, jak dlouho jsme s Jackem fascinovaně zírali do nekonečných končin vesmíru, než mě zatahal za rukáv a ukázal směrem k temnému obrysu protějšího kopce a já v tu chvíli poprvé v životě poznal pocit naprostého duševního naplnění.
Oranžové světýlko, nesměle svítící do tmy nemohlo být nic jiného, než další táborový oheň.
Beze slov jsme vstali, hodili bágly na záda a vyrazili vstříc jeho světlu. Byl nejvyšší čas na

pořádné zalomení palců.

_____

Michael Antony - Tony
1. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2007

Tichopád

sova na vlnách noci
a hviezdy nado mnou
zlomený šíp
na kolene strachu

len myšlienka odbehla
kamsi za mesiac
cez prah kozmu
posilniť silu odvahy

ticho preteká korytom
tak mlčanlivé, že až šumí
perejami vracia sa do uší
s výkrikom zomierajúceho stromu

vietor zdvihol sa na nohy
zvíril popol z kameňov
opusteného ohniska
a zaodel ma v sivý mrak

Pavol Olejník - Havran, Prešov
1. místo poezie do 23 let
Trapsavec 2007